

La Delegació del Govern davant la Unió Europea és al cor del barri europeu, a tocar de les grans institucions de la UE. XAVIER BERTRAL

Un nou estat català, dins o fora d'Europa?

El pragmatisme s'imposa a la UE per afrontar imprevistos

MARC VIDAL
BARCELONA

Dins o fora de la UE? ¿Amb l'euro o sense? Són dues de les qüestions més crítiques que afrontaria un hipotètic nou estat català. Caldria gairebé una bola de vidre per resoldre-les però, més enllà d'hipòtesis i futuribles, es deixen entreveure alguns escenaris del que podria passar. Ahir se'n van debatre uns quants en una jornada organitzada pel Diplocat al Recinte Modernista de Sant Pau.

En l'àgora política europea, l'encaix d'un estat sorgit dins de la UE ha sigut tradicionalment el "no-tema". Cap estat vol interferir en els afers interns d'un altre i, en aquest pols, tothom juga net. Ni tan sols la possibilitat que Escòcia es convertís en un estat després del referèndum va pigir els principis de "precaució i neutralitat" –deportes enfora– dels estats i les institucions europees. Però per a Kai-Olaf Lang, de l'Institut Alemany de Política i Seguretat Internacional (SWP), la UE ha mostrat grans dosis de pragmatisme i solucions "no convencionals" per afrontar imprevistos.

Segons aquest expert, davant d'un suposat bloqueig espanyol a l'entrada a la UE, jugaria a favor de Catalunya que aquí ja es compleix el 100% de la normativa de la UE i la negociació podria ser un "procés ràpid". "L'endemà de la independència la majoria d'actors, entre els quals les

institucions europees i potser també Espanya, podrien estar interessats en solucions constructives sobretot pensant en les seves economies", va admetre Lang, que va argumentar també que "l'independentisme català porta Europa al seu ADN i seria difícil per a la UE dir no a un moviment tan europeista".

"Europa és una història d'èxit –va reflexionar Graham Avery, acadèmic de la Universitat d'Oxford i director general honorari de la Comissió Europea–. És el marc on les diferències es resolen a través del di-

Economia Una nova moneda o una adopció unilateral de l'euro serien escenaris més arriscats

àleg i no de la força". Per això, per a Graham Avery, el que passa a l'est d'Ucraïna –els referèndums o les declaracions al marge de la legalitat– són "males notícies per a Catalunya", ja que posicionen els estats en contra de "declaracions unilaterals d'independència". "Ni Brussel·les ni les capitals resoldran per vosaltres el problema de l'encaix entre Espanya i Catalunya", va alertar aquest expert, que va explicar que per expulsar Catalunya de la UE caldria la unanimitat dels 28 estats membres. "El *niet* de Madrid no és la resposta adequada", va advertir Avery.

Com tampoc ho sembla la negativa que un nou estat català pogués

fer servir l'euro. Almenys aquesta és la impressió de Jordi Galí, director del Centre de Recerca en Economia Internacional (CREI) de la Universitat Pompeu Fabra. "Qualsevol moviment contra la continuïtat de l'euro a Catalunya seria fruit només de la voluntat política d'algun actor de perjudicar la societat catalana", va afirmar Galí abans d'obrir un debat acadèmic amb Jordi Gual, director executiu de planificació estratègica de CaixaBank i economista en cap del Grup Criteria, sobre el valor que aporta el sistema monetari a la prosperitat d'un país.

Una adopció unilateral de l'euro?

"Els acords monetaris estables són crucials en la nostra societat", va dir Gual, que va defensar com a únic escenari possible l'*statu quo* actual: "Una transició cap a un nou sistema monetari o l'adopció unilateral de l'euro serien posicions extremadament arriscades, inestables i perilloses". "No són els escenaris desitjables", va admetre Galí, que, tot i així, va defensar que els bancs tindrien liquiditat en euros a través de les seves sucursals a l'eurozona.

"Per tenir força a l'hora de negociar el sistema monetari, Catalunya hauria de preparar un pla B per si quedés fora de l'euro. Va ser l'absència d'aquest pla B monetari el que va ensorrar els independentistes a Escòcia poc abans del referèndum", va concloure Angus Armstrong, del National Institute of Economic and Social Research britànic. —